

Vlak achter den dijk lag daar het Snatergat als een oud ernstig-goedig wezen. Sinds vele geslachten was het een pachthoeve van de Struwentius', en één van meneer Gerhard's voorouders had er een fraaie landheerskamer bij laten bouwen in die dagen dat de rijkaards gaarne herder en herderinnetje mochten spelen. Maar die tijden waren lang voorbij, en de tegenwoordige bewoners van het Snatergat wisten niet wat daar al gebeurd was op die „lanterskamer". Als ze haar, ieder voorjaar, voor den zomer schoonmaakten keken ze zelfs niet meer naar de beschilderde wanden en de oude meubels.

Langzaam reed de break het erf op; 't was er stil, alleen een paar kippen scharrelden op den mesthoop. Maar in de keuken wist men wel dat ze er al waren, want zoo even was de kleine Dieke binnen komen hollen met de uitroep: „ze komt d'er an, ze komt d'er an." De boerin had een schoone boezelaar voorgedaan, en juist toen de groot-burgers, de een na den ander, wat stijf uit den wagen stapten, kwam ze het erf op om ze te begroeten. Aan haar rokken hielden zich twee verlegen boerenkinders vast. Hartelijk werden er handen geschud tusschen Struwentius en de vrouw en, goede bekenden als ze waren, werd het een vragen en wedervragen naar familie en huiselijk leven.

Terwijl Hermken hielp het paard uitspannen keek Sander naar den mooien ouden hof met zijn vele boomen. Zonlicht viel door het dichte loverdak, plekte op de knoestige stammen der vruchtboomen en deden hier en daar het grastapijt hel-fonkelend opkleuren. Sander keek met groote aandacht naar dit schoone. En zie, als was het een droom kwam daar uit de geheimnis van den bongerdschemer een meisje loopen. Een slank maagdeken in 't ge-ruit-blauw, een mandje met groente tegen haar lijf houdend. Ze ging daar als iets onwezenlijks, zon en schaduw speelden over haar als een klaterende pianomuziek deinend in een wisselend rhythme.

Het was stil in Sander; hoe mooi was dit. Terwijl ze even in een koele schaduw liep keek ze, zag hem aan met haar groote oogen, neeg groetend even haar hoofd.

Langzaam lichtte Sander den hoed van zijn hoofd, en toen ze in de keuken-deur verdween stond hij er nog mee in de hand. Hij wist dat hij haar meer had gezien, als klein meisje, maar toch ook nog eerder, zoo heel, heel lang geleden. . . . , net als nu.

In eens hoorde hij vogels in de boomen zingen, hoorde hij heel de wereld zingen en ging het geluk door hem als een lavende dronk water.

Een lach van Struwentius schudde hem wakker; „wat doe jij?", en als hij den hof zag, ernstiger: „groet je de schoonheid?"

„Ja," zei Sander, en na een kort zwijgen: „en de eenvoud."

(Slot volgt)